

BABA SEVGİSİ

A.Yazar

Baba Sevgisi

Vaterliebe

©

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir

Wiedergabe mit Quellenangabe gestattet

Tümib e.V.

Postfach 11 41

76352 Weingarten

info@tuemib.de

www.incil-iyi-haber.de

Yaşamda kulağa hoş gelen en güzel sözlerin başında hiç kuşku yoktur ki, “Baba” sözü gelir. Bir çocuğun yanında kendisini güvende hissedebileceği kişi yine babasıdır. Aile içindeki baba çocuğa güç ve huzur verir. Çocuk, babasının yanında kendisini güvende hissederek. Baba bir fedakarlık örneğidir, bir özveri anıdır. Dilimizdeki “baba evi, baba ocağı” gibi deyimler bunun güzel örnekleridir. Bir insan hangi yaşa gelirse gelsin, “Baba” sözü ona her zaman tatlı gelir, huzur verir. Tüm yaşamı boyu anılarında babası yaşar kişinin. Hatta seksen - doksan yaşına gelse bile, anılarında geçmişe, çocukluk yıllarına döndüğünde ve babaya ilişkin konuşmalar olduğunda, kendisinin çocukken babasıyla yaşadıkları dün gibi anılarında canlanır ve yüreği ısınır. Bu nedenle baba, çocuk dünyaya doğar doğmaz, onun varlığına işler, hayatında çok büyük bir iz ve etki bırakır, yaşamında ona güvenlik ve dinginlik sağlar. Doğal olarak bunlar normal şartlarda, sağlıklı bir aile ortamında, sağlıklı aile ilişkisi içinde, aile yuvasında, baba ocağında gerçekleşiyor. Ancak öyle bir çağda yaşıyoruz ki, bazen çocuğun en korktuğu, hayal kırıklığına uğradığı kişiler anne babasıdır; baba ocağıdır. Özellikle de kız çocukları bu alanda büyük acılar yaşamaktadırlar.

Yüreğini bana döken bir bayan yaşadıklarını şöyle anlattı: “Babamız her gece eve sarhoş gelir, gece yarısında bizi yataktan kaldırıp sıraya dizer, sonra da bizi dayaktan geçirirdi. Bazen de kardeşimi duvara fırlatırdı. Kardeşimin sakat kalmadığına halen şaşırıyorum!” Böyle biri kendisini nasıl güvenlikte hissedebilir? Çocukluk, gençlik yıllarında bir sorunu, derdi, korkusu olan biri kendi babasına güvenemezse, kime güvenebilir, kime gidip de yüreğini açabilir?

Gülsüm acılıklarla dolu anılarını şöyle dile getirdi: “Babam erkek çocuk beklerken ben olmuşum. Beni hiçbir zaman sevmemi. ‘Seni öldüreceğim’ sözünü o kadar çok işittim ki, kelimelerle ifade edemem. Almanya’ya gelip evlendikten, üç çocuğum olduktan sonra vatana izine gittiğimde babamla karşılaştığım için o gece korkudan yatamadım.”

Kaç kez şunları duydum: “Tüm çocukluk, gençlik dönemlerimde babamın beni bir kere olsun kucakladığını, kucağına alarak saçımı okşadığını görmedim. Kaç kez babamın beni kollarıyla sarıp ısıtmasını, yüreğimi teselli etmesini istedim, ama o hiçbir zaman bunu yapmadı.”

Rifat adındaki bir arkadaş da, “Babamdan nefret ediyorum” dedi. “Çünkü annemi döverek öldürdü! Bana da acımasızca dayak attı yıllarca.”

Murat ise babası hakkında şöyle diyordu: “Babamı bir türlü sevmiyorum, elimde değil. Çünkü ne zaman babamı hatırlasam, aklıma hep onun yaptıkları geliyor.” Bunun nedenini ise şöyle anlattı: “Üç kardeşlik. En büyükleri bendim. Babam bize hiç bakmadı. Zavallı annem durmadan çalışıyor, bizim için saçını süpürge yapıyordu! Okul kitaplarımı almak için bir ustanın yanında çırak olarak yaz tatili boyunca çalıştığımı hiç unutamıyorum. Ayılığımı aldığımda çok sevinçliydim, çünkü okul kitaplarımı alabilecektim. Ama o akşam babam elimden paralarımı aldı. Yıkılmışım. Bütün gece yatağında gizlice ağladım. Ertesi gün üzgün şekilde ustama gidip tekrar çalışabilir miyim diye sordum. Durumumdan anlamış olmalı ki, bana neler olup bittiğini sordu. Ben de durumu olduğu gibi anlattım kendisine. Ustam ne yaptı, biliyor musunuz? Benimle beraber çarşıya gidip tüm okul kitaplarımı aldı ve bana verdi. ‘Ama usta!’ dedim. ‘Hiçbir şey söyleme’ dedi. ‘Al kitapları, bunlar için çalışmana da gerek yok. Sen okula git ve oku!’ Ustamın yaptığına, bir de benim babamın yaptığına bakın. Ona nasıl ısınabilirim? Babamdan her zaman utanç duydum!”

“Babam bizi bırakıp gitti, biz de yıllarca yoksulluk, sefalet çektik.” “Babam öldü, öksüz büyüdük! Annemse başka biriyle evlendi. Üvey baba bizi ezdi, eziyet etti. Yaşamım acılarla dolu olarak geçti!” türünden sözleri sürekli işitmekteyiz. Bu türden olaylar sizin de geçmişinizde yer

aldıysa ya da şu anda bile bu durum varsa, o zaman ‘sevgi dolu bir babadan’ söz edilirken eminim ki, buna inanmakta zorluk çekeceksiniz.

Bir bayanın başından geçen ve ona çok acı veren bir anısı vardı. Bunu bir türlü kimseyle paylaşamıyordu. En sonunda gözyaşlarıyla onu ezen olayı şöyle anlattı: “Öz babam, on, on iki yaşlarındayken bana tecavüz etti!” Duyduklarım karşısında önce kulaklarıma inanamadım. Başımdan aşağı sanki bir kova kaynar su döküldü. Bu olamazdı! Böyle bir acıyı düşünün bir kere! İnsanoğlu böylesine acımasız, böylesine vicdansız ve böylesine ahlaksız nasıl olabiliyor!

Nice çocuklar kendi babaları tarafından tecavüze uğruyor; niceleri sürekli kaba kuvvetle karşılaşüyor, dayak yiyor. Böyle bir insanın hayattan korkması, kimseye güvenememesi doğaldır. Çünkü bu insan kendisini en çok sevmesi, yanında güvenlikte hissetmesi gereken babası tarafından tecavüze uğramış, acımasızca dövülmüş, kötü olaylar yaşamıştır.

Sonunda bu bayan, o derin yaradan kurtuldu, çünkü, Tanrı’nın kendi babasına hiç benzemeyip sevgi dolu bir Baba olduğunu kavradı ve Tanrı’nın da yardımıyla babasını affedebildi. Birgün bana, ‘Hayatın bu kadar güzel olacağını hiç düşünememiştim’ dedi. Çünkü sorunu hakkında güvenebileceği, destek bulabileceği

birisiyle konuşabilmiş, yükünü Rab'be bırakmış ve göksel Baba'nın o eşsiz sevgisini görebilmişti.

Bunların yanında, çok değerli, çocuklarının üstüne titreyen, onlara her tür fedakârlığı gösteren, gereken sevgiyi, ilgiyi veren nice anne babalar da vardır. Böyle anne babalar sorumluluklarını bilen, topluma sağlıklı bireyler yetiştiren, Tanrı gözünde de değerli olan insanlardır. Tanrı da zaten böyle bir anne baba, yuva, aile ocağı amaçladı.

Ben kendi anne babamı düşündüğümde, onların sevgileri, fedakârlıkları için Tanrı'ya şükrediyorum. Hatta Tanrı'nın o engin sevgisini, kucaklayan yüreğini, biz insanlara olan tutumunu anlamamda anne babamın bana olan sevgileri çok büyük yardım etti. Tanrı'nın sevgisinin ne kadar derin olduğunu anne babamın sayesinde anlayabildim.

Kayahan babasına ilişkin anısını bana anlatırken, oldukça duygulandım: “Babam ayakkabı tamircisiydi. Beni okutabilmek için gece gündüz çalıştı. Okuluma para yetiştirsin diye, ayağında doğru dürüst bir ayakkabısı bile yoktu. O yıllarca çalıştı ve ben okuyabildim. Sonunda mühendis olmuştum. Diplomamı aldığımdayla arkadaşlarla üniversitenin kampüsünden çıkıyorduk. Birden babamın iş elbise-leriyle kapıda durduğunu ve beni kucaklamak istediğini gördüm. Ama o an babamdan utandım, yanından

hızla geçip gittim. Babamsa olduğu yerde donup kaldı. Sonrasında bile bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.

“Başka kentte çalışıyordum. Çok az görürdüm babamı. Ama o yine bana hep sevgiyle bakıyordu. Birgün babamın öldüğü haberini verdiler bana. O anda yüreğime sanki bir hançer saplanır gibi oldu. Çünkü o acı anı birdenbire gözlerimin önünde canlanmıştı. Babam beni bu aşamalara getirmek için yıllarca fedakârlık göstermişti. Ama ben ondan utanmış, onun gururla ‘bu benim oğlum’ deyip beni kucaklamasına bile izin vermemiştim.

“Evet, şimdi onu kaybetmiştim. Şimdi o acı hatıra yüreğimi ve vicdanımı eziyordu. Çok pişman olmuşum, ama ne yapacaktım? Babamdan beni bağışlamasını nasıl dileyecektim? Eve geldiğimde, annem bana sarıldı – ağlıyorduk birlikte. Sanki içimde beni ezen o düşüncayı biliyordu. Bana, ‘Baban seni çok severdi oğlum’ dedi.

“Ama anne, ben babamın onca yıl yaptığı o büyük fedakarlığı göremedim; ben onu arkadaşlarımla yanında tanımazlıktan geldim, onun babam olduğunu sakladım. Bana sarılmasına bile izin vermedim”, deyince, “Oğlum o yine de senin babandı ve seni çok seviyordu. Bundan emin olabilirsin. Sana o konuda hiçbir zaman dargın olmadı” dedi. Sonra babamın yazdığı bir mektubu bana uzattı. “Baban bu mektubu sana hastayken yazdı!” Mektubu aceleyle açıp bir solukta okudum. Gözlerimden

yaşlar boşalıyordu: “Oğlum, seni her zaman sevdim ve seviyorum. Bunu hiçbir zaman aklından çıkarma. Bir baba olarak her zaman sadece vermek istersin; çocuğun bunu anlamasa bile! O sevgiyi hiçbir şey etkileyemez ve azaltamaz. Benim sana olan sevgim de hiçbir zaman azalmadı, tam tersine o sevgi sen büyüdükçe, benim yaşımla ilerledikçe daha da derinleşti, büyüdü. Bu dünyadan göçmeden önce seni bir kere kucaklamak, sana sarılmak isterdim. Ama bunu hayalimde - iç varlığımda yaptım. Seni seviyorum oğlum! Biliyor musun oğlum, beni de seven bir Babam vardır. Benim O’nun sevgisinden emin olmam epey zaman aldı, ama sonunda O’nun sevgisinden emin oldum. Bu Baba Tanrı’dır. Şimdi ben Babam olan Tanrım’ın yanına gidiyorum. Benim dileğim senin de bu Baba’yı tanımandır.”

Babamın bu sözleri karşısında rahatlamıştım. İleride, bir süre sonra Tanrı’nın Baba olduğunu anlayınca, hem kendi babamı daha iyi anladım, hem de bu Baba Tanrı’ya iman ettim. Çünkü artık baba sevgisinin gerçekten ne demek olduğunu biliyordum.

Belki sen de babanı çok üzdün, ona acı verdin, ama ondan özür dilemeden, aranızı düzeltmeden babanı kaybettin! Ve bu senin vicdanını sürekli olarak ezmekte, sana acı vermekte.

Belki sen de anne babana en muhtaç olduğun zaman-

larda onları yanında bulamadın. Belki de korktuğunda, hayal kırıklığına uğradığında anne babanın seni kucaklamasını istedin, ama onlar yanında değildiler. İçinde hep bu özlemi çekip durdun. Büyüdün, evlendin, ama yüreğinde bu boşluk halen durmakta. Belki de tüm bunlar yüreğinde bir acılık oluşturdu. Biliyorum, bu türden durumlar içerisinde olmak çok zordur, ama diğer yönden de yüreğinin iyileşmesi, sağlığa kavuşması gerekir. Çünkü iyileşmeyen bir yürek her zaman kişiye acı verip onu mutsuz eder – hem de insanı çok seven Tanrı’dan ve O’nun sevgisinden uzak tutar. Oysa bugün insan Tanrı’nın gerçekten sevgi olduğunu anlayabilir ve bu sevgiyi kendi yaşamına alabilir.

Sen nasıl bir ortamda yetiştin, yüreğinde ne türden acılar yatıyor? Annen baban ayrı yaşadılar da, sana gereken ilgiyi ve sevgiyi veremediler mi? Öksüz mü kaldın, baba özlemi mi çektin? Annen baban tarafından eleştirildin mi, sevilmedin mi? Belki de kimse senin acılarınla ilgilenmedi, seni ciddiye almadı. Cezalandırıldın, odalara kilitlendin, bir köşeye çekilip yıllarca için için ağladın! Belki de istenmeyen çocuk oldun. Bu da senin yüreğinde derin bir acılık kökü oluşturdu. Aradan yıllar geçti, ama halen o anılar yerinde duruyor. Tanrı, seven bir Baba’dır’ dediğimizde, sen, ‘Eğer Tanrı gerçekten seven bir Baba’ysa ve beni bu kadar seviyorsa, neden benim o kadar acılar çekmeme izin verdi; neden gözyaşlarımı görmedi? Niçin bana böyle bir anne baba verdi? Neden

anne babamla aramı düzeltmeden onları kaybetmeme izin verdi?’ diye isyan ederek haykırıyorsun.

Seni çok iyi anlıyorum. Anne babası tarafından sevilmeyen, hayal kırıklığına uğrayan, acılarla, elemelerle büyüyen birinin, Tanrı’nın sevgi olduğuna, kendisine değer verdiğine inanması gerçekten de güçtür. Böyleleri kolaylıkla Tanrı’yı suçlayabilirler: “Eğer dediğiniz gibi, Tanrı sevgi olsaydı, benim böyle acılar çekmeme izin vermezdi.”

Ama seni bu türden elemelere düşüren, hayal kırıklığına uğratan, acılarının olmasına neden olan, Tanrı değil, insanlardır. İnsanların sevgisizliği, merhametsizliğidir. Sevgisizliğin, bozukluğun, acımasızlığın gerisindeki etkense, günahtır. Günahtır insanı bozan, birbirine düşüren; günahtır kişiyi bencil kılan, sevgiyi yozlaştıran. Ama seven Tanrı her zaman insanın günahtan dönmesini istedi ve bunun için de günahtan kurtulma olanağını sağladı.

‘Tanrı dünyayı - insanı, yani seni ve beni - o kadar çok sevdi ki!’ diyor Tanrı Sözü. Tanrı’nın bizi ne denli sevdiğini anlayabilmek için, Kutsal Kitap’ın Yaratılış kesimine bakmalıyız: Tanrı kadını ve erkeği eşit olarak, sevgi ilişkisinde yarattı, onları bereketli kıldı. Aralarında derin bir sevgi bağı oluşturdu. Onlara, „Bereketli olun, çoğalın...” dedi ve onlara çocukları bu sevginin, güve-

nin, bereketin ürünü olarak verdi. Ne olacaktı? İyi bir aile, sevgi dolu bir anne baba, saygılı çocuklar ve harika, sımsıcak bir yuva. Buydu Tanrı'nın amacı.

Sevgi özgürlük demektir! Bu nedenle de Tanrı, yarattığı insanları hem özgür yaratmalıydı, hem de onlara, kötülüğün ne olduğunu söylemeliydi. İşte Tanrı tam bunu yaptı. Tanrı'nın merhamet dolu yüreği hiçbir zaman değişmedi. Özgür olarak yaratılan insanoğlu kendi özgür isteğiyle kötüyü seçti. Günah işledi. Günaha düşer düşmez de, karı koca başladılar birbirlerini suçlamaya. Sevgisizlik, bencillik orada baş göstermeye başladı. Sonra da kıskançlık çıktı ortaya, kardeş kardeşi kıskandı. Çekememezlik öyle bir düzeye geldi ki, ilk yaratılan atamız Adem'in oğlu Kayın öz kardeşi Habil'i öldürdü. Ne olacaktı şimdi? Böylesine özenle, değerle yaratılan aile mahvolmuştu. Suçlama, öfke, kıskançlık bu ailenin baltalanmasına, kardeşin kardeşi kıymasına neden oldu. Bugün de suçlama, öfke, kıskançlık, sevgisizlik insanları mahvetmiyor mu? İnsanı insana, kardeşi kardeşe düşman yapmıyor mu?

Tanrı'yı derinden üzen bu olay karşısında, Tanrı'nın yüreği yaralandı, kırıldı. Dökülen her gözyaşı, O'nun acısı oldu. Mezmurlar'da şöyle bir ayet vardır: “Ey Tanrım, çektiğim acıları kaydettin, gözyaşlarımı tulumunda biriktirdin! Bunlar defterinde kayıtlı değil mi?” (Mezmunur 56:8).

Tanrı bizim nereye gittiğimizi, nereden geldiğimizi, ne yaptığımızı ve ne yapacağımızı olduğu gibi bilir; ama bizler bunu çoğu zaman farketmiyoruz, hatta düşünmüyoruz bile. Yatağınızın kenarında yalnız, tek başına acıdan, sorunlardan ya da umutsuzluktan dolayı kıvrandığınız zaman Tanrı sizi görüyordu. O bunları kaydetti.

Tanrı hayatımızın acılarını görmezlikten gelmez, onları unutmaz! Biz insan olarak yaşadığımız acı günleri, kötü anıları unutmak istiyoruz, döktüğümüz gözyaşlarını tekrar hatırlamak istemiyoruz, ama Rab bunları unutmuyor. Mezmur yazarının dediği gibi, Tanrı “Gözyaşlarımı bir tulum içine koyup onları saklıyor.”

İsa Mesih, Tanrı’nın insana bir Baba olduğunu, insanı gerçekte ne kadar çok sevdiğini, insanın yuvaya, baba ocağına dönmesini özlemle beklediğini göstermek için şu öyküyü anlattı:

“Bir adamın iki oğlu vardı. Oğullardan küçüğü babasına, ‘Baba, varlığından payıma düşeni bana ver’ dedi. Baba da varlığını onların arasında böldü. Aradan çok geçmeden, küçük oğul her şeyini toplayıp uzak bir ülkeye göç etti; orada aşağılık bir yaşama dalarak neyi varsa saçtı savurdu. Delikanlı her şeyini harcadıktan sonra, o ülkede şiddetli bir kıtlık baş gösterdi, ve o da yokluk çekmeye

başladı. Bunun üzerine gidip ülkenin vatandaşlarından birinin hizmetine girdi. Adam da onu çiftliklerindeki domuzları gütmeye yolladı. Delikanlı domuzların yediği keçiboynuzlarıyla karnını doyurmak istediye de kimse ona bir şey vermedi.

“Akıllı başına gelen genç kendi kendine, ‘Kalkıp babama gideyim, göğün katında ve senin önünde günah işledim, baba, diyeyim, bundan böyle oğlun olmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et!’ dedi. Genç delikanlı, kalkıp babasının yanına döndü.

“O daha çok uzaktayken, babası onu görüp acıdı. Koşup boynuna sarıldı ve onu öptü. Oğul da ona, ‘Göğün katında ve senin önünde günah işledim, baba’ dedi. ‘Bundan böyle oğlun olarak anılmaya layık değilim.’ Baba uşaklarına şöyle buyruk verdi: ‘Çabuk olun. En seçkin giysiyi getirip ona giydirin. Parmağına yüzük takın. Besili danayı getirip kesin. Yiyelim, eğlenelim. Çünkü bu oğlum ölüydü, şimdi yaşıyor; kaybolmuştu ama bulundu” (Luka 15:11-24).

İsa’nın anlattığı bu öyküde, “Yüreği yanan, gözleri yollarda olan ve yavrusunu özlemle bekleyen bir Baba” görüyoruz. İşte Tanrı böyle bir Baba’dır. O sana da böyle bir Baba’dır.

Kutsal Kitap’tan okuduğumuz “Kaybolan Oğul” öyküsünde, asıl acı çekenin, üzülenin, gözleri yollarda kalanın, gece gündüz bekleyenin, belki de için için ağlayanın

BABA olduğunu görüyoruz. Bu öyküde aslında baba hakarete uğradı, baba istenmedi, baba terkedildi. Nasıl mı? Bu gencin, “Baba, mirasını böl ve benim payıma düşeni ver” demesi çok büyük bir saygısızlık ve sevgisizlikti. Babanın ölmesini istemektir. Oğul bu tutumuyla aslında şunu söylüyordu: Mirasıma düşeni ver de, gerisi beni hiç ilgilendirmez; ister öl, ister kal! Çocuk bu kadar düşüncesiz, bencil ve sevgisiz davranıyor babasına karşı. Oysa böylesi bir çocuğa babanın vereceği doğal yanıt şudur: “Defol git karşımdan; ben daha ölmedim.” Ama bu baba böyle davranmıyor. Onun sevgisi hiç değişmiyor yapılanlar karşısında.

Bu gencin babasından mirasını istemesi ona karşı büyük bir saygısızlık ve hakaretti. Çünkü oğul aslında şunu diyordu: “Seninle yaşamak canımı sıkıyor. Seni de burada olanları da sevmiyorum, bıktım sizden! Şimdiye kadar çalıştığını, biriktirdiğini böl ve benim payıma düşeni ver. Ben seni bırakıp gideceğim.” Kendinizi bu babanın yerine koyun. Bu babanın ne kadar üzüldüğünü, yüreğinde ne kadar acı duyduğunu bir düşünün. Çocuğunuz size gelip bu türden sözler söyleseydi, siz ne yapardınız? Bırakın siz yaşarken miras istemeyi bir kenara, cebinizden ya da evinizden epey bir parayı çalıp gittiğini düşünün. Eve döndüğü zaman koşup oğlunuzu sevgiyle kucaklar mıydınız? Bu baba varlığını bölüyor, oğluna veriyor. Oğlunun çekip gitmesine seyirci kalıyor. Belki de oğluyla vedalaşırken ağlıyor ve “Seni bekliyorum, seni çok seviy-

orum oğlum” diyordu.

İncil’de İsa’nın anlattığı bu öyküyü okuyunca insanın aklına bazı sorular geliyor: Peki, baba neden bu kadar hakaretlere dayandı? Kuşkusuz babanın hayat tecrübesi vardı. Öyleyse neden oğlunun başına gelecekleri bilmesine rağmen mirasını böldü, ona verdi ve oğlunun gitmesine göz yumdu? Oğlunun mirasını har vurup harman savuracağını biliyordu. Deneyimsiz, toy bir gencin elindeki bu kadar parayla her tür kirli yollara gidebileceğini de biliyordu. O halde neden buna izin verdi? Eğer oğlunun eline bu kadar para vermeseydi, o zaman onu korumuş olmayacak mıydı? Buna hepimiz herhalde evet diyeceğiz. Ama duruma bir de sevgi, özellikle Tanrı’nın sevgisi açısından bakmak gerekir.

Bazen sizin de kafanıza, “Tanrı, insanın günaha düşeceğini biliyordu. Öyleyse insanı neden özgür yarattı ve günaha düşmesine izin verdi?” gibi sorular takılıyor mu? Bu sorulara tam yanıt veremiyoruz. Ama bunlara “Kaybolan Oğul” öyküsünde bazı yanıtlar buluyoruz. Baba oğlunun gitmesine izin verdi, çünkü oğlunu seviyor ve onu zorla yanında tutmak istemiyordu oğlunun başına gelecekleri bilmesine rağmen! Beni mutlaka seveceksin, bana zorla itaat edeceksin tutumu, baskı ve bencillik olurdu. Bu gerçekten seven baba için olanaksızdı. Sevgi özgürlüğü gerektirir. Sevgi yüzeysel değil, yürekten, samimi olmalıdır. İtaat da zorla değil, yine SEVGİDEN

kaynağını almalıdır. Bu yüzden baba oğlunun gitmesine izin verdi. Bu verebileceğimiz ilk neden!

İkincisi, baba oğlunun gitmesine izin verdi, çünkü oğlunun yüreğini kazanmak istiyordu. Bu nedenle baba mirasını bölüp oğlunun payına düşeni verdi. Sevgi riski de göze alır! Baba tam bunu yaptı. Oğlunun saygısızlığına, sertliğine ve küstahlığına rağmen eline onca parayı verdi. Onun mutluluğu için her tür özveriden çekinmeyeceğini bilmesini istiyordu. Oğlundan ayrılacağı ona çok acı veriyor olsa da, hatta oğlunun başına bir sürü kötü şey gelebileceğini, belki de oğlunu bir daha hiçbir zaman göremeyeceği kaygısını taşımış olsa da, çekip gitmesine izin verdi. Çünkü SEVGİ bunu gerektiriyordu. Zorla güzellik olmaz, değil mi? Zorla sevgi de olmaz. Kişi değer verdiği için sevmelidir. Sevgi özgür olmalı, özgürce hareket etmeli ve özgürlük tanınmalıdır. Sevgi yaşanmalıdır. Sevgi aynı zamanda sabretmeye, dayanmaya, beklemeye de hazır olmalıdır.

Kaybolan Oğul öyküsündeki baba kuşkusuz oğlunu yetiştirmek için yıllarca emek verdi, çalıştı çabaladı. Oğul da karar verecek yaşta olduğundan özgürce karar veremeliydi. Babasını sevecekse, itaat edecekse, bunu sevgi yoluyla yapmalıydı. Bu yüzden babası oğlunun gitmesine izin verdi.

Tanrı insanı özenle yarattı. Ama zorla kendisine itaat

etmelerini ve kendisini zorla sevmelerini de istemiyordu. Tanrı insanın yüreğini istiyordu. Biz de tıpkı atamız Adem ve Havva gibi Tanrı'ya, "Payıma düşeni ver, ben seninle kalmak istemiyorum. Kendi yoluma gideceğim. Yaşamın tadını çıkaracağım" dedik. Tanrı buna çok üzüldü ve bu baba gibi, üzüntüyle ayrılışımızı izledi. Ama hep geri dönmemizi özlemle bekledi durdu. Tanrı'nın kalbi her zaman sevgiyle ve merhametle doludur.

İsa Mesih, Kaybolan Oğul öyküsüyle şunu betimlemek istiyordu: Bakın, Tanrı sizin Babanız'dır. O sizlerin dünyadaki babalarınız gibi değildir. Bu dünyadaki babalarınız sizleri hayal kırıklıklarına uğratabilirler. Onlar da insandır ve bencil, sevgisiz yönleri de az değildir. Ama Göksel Babanız sizi çok büyük bir değerde yarattı. Size özgür bir irade tanıdı. Size değer verdi, ama sizin O'nu bırakıp gitmenizi de göze aldı. Bu gitme, terketme olayı İncil'de öyküsü anlatılan babanın malının, mülkünün yarısına mal olur gibi olmayacaktı, babanın tüm varlığına, canına mal olacaktı. Bunu göze aldı göksel Baba! Çünkü bu göksel Baba, yarattığı insanla yürekten bir ilişki istiyordu; candan bir sevgi istiyordu. Kalpten kalbe giden bir bağlantı istiyordu. Bugün de O'nun isteği budur.

Biriyle yürekten, samimi bir ilişki istiyorsanız, özgürlüğün ve sevginin bir arada gittiğini asla unutmayın. Eğer bu özgürlüğü karşınızdakine vermez-

seniz, hiçbir zaman gerçek bir sevgi oluşamaz. Baskı ve yargılanma korkusuyla itaat ve sevgi oluyorsa, bu ne itaattir ne de sevgi!

Kaybolan Oğul  y  s  nde, baba oğluna özgürlük verdi, ama her gün onun yolunu, kendisine dönmesini de bekliyordu. Uzaktan birinin çiftliğe doğru yaklaştığını gördüğünde kuşkusuz yüreğine bir umut ışığı doğardı ve, ‘Acaba gelen oğlum mu?’ diye merak ederdi. Böylece babanın özlemi her geçen gün daha da çoğalıyordu. Göksel Baba’nın her gün sizin de kendisine dönmenizi özlemle beklediğini unutmayın.       Tanrı sizi seviyor. Sizin asıl yeriniz, yuvanız Baba ocağıdır, Tanrı’nın yanındır.

Daha önce yönelttiğimiz soruya dönelim. ‘‘Tanrı her şeyi önceden bildiği halde neden g  nahımıza engel olmadı?’’ Bir de Kaybolan Oğul’un gurbet elde başına gelenlere bakalım! Suçlu kimdi? Baba mı, yoksa çekip giden oğul mu? Oğlunun eline bu kadar mirası veren baba mı, yoksa bu oğulun akılsızlığı mı? Elbette bu delikanlının başına gelenlerden babayı sorumlu tutamayız. Bu, sadece oğulun bencilliği, akılsızlığı, sevgiyi görememesi ve kendi aklınca yaşamın tadını çıkarma isteğiydi.

Bunun gibi, Tanrı’yı da asla suçlu tutamayız. Nedeni, değindiğimiz gibi, Tanrı’nın sevgi olmasıdır! Sevgi, sevdiğine daima iyi olan her şeyi verir; özgürlüğü de! İşte  zg  rl  k bu kadar önemlidir Tanrı’nın gözünde. Bu

nedenle de Tanrı, insanı özgür yaratmasının getireceği sonucu da üstlendi.

Kendi isteğiyle baba ocağını terk eden oğulun evdeki hesabı çarşıya uymadı. Sevinçle uzaklaşma büyük bir acı ve ızdıraba dönüştü. Parası varken etrafında oluşan dostluklar, paralar suyunu çekince yerini boş bir karanlığa terk etti ve bu genç delikanlı elinde olanları har vurup harman savurduktan sonra öyle bir duruma geldi ki, iş aramak zorunda kaldı, ama bulabildiği tek iş domuzları gütmekti. Bu genç aslında kendi akılsızlığı yüzünden domuz çobanı oldu. Domuz, Yahudiler için pis ve murdar bir hayvandır. Buna göre oğul en pis, murdar şeylere bile çoban oldu, domuzlarla bir arada yattı, domuzların yediği keçiboynuzlarından karnını doyurmaya çalıştı. Ama pişman olup baba ocağına, eve döndüğü zaman babanın o derin sevgisiyle karşılaştı. Baba oğlundan, oğlunun durumundan, domuz kokmasından, kir pas içindeki elbiselerinden, yıkanmamış saçından, sakalından, paçavraya dönmüş üstünden başından utanmadı. Ne de konu komşudan çekindi. Ne yaptı baba? Oğluna doğru koştu!

“O daha çok uzaktayken, babası onu görüp acıdı. Koşup boynuna sarıldı, derin özlemle onu öptü” diye yazıyor Kutsal Kitap. Böyledir göksel Baba’nın sevgisi.

Baba koşuyor. Bu bize göksel Baba’nın, Tanrı’nın

yüreğini, sevgisini gösteriyor. Ne kadar günahlı olursan ol, ne kadar pisliklere dalmışsan dal, kim olursan ol, “Ben günah işledim” deyip Tanrı’ya döndüğün zaman, Tanrı senin boynuna sarılır, derin özlemle senin kendisine dönmene sevinir.

Babasından ayrılıp uzaklara giden ve her tür pislığe dalan oğulu babasına döndüren neydi? Kuşkusuz bu genç babasını, babasının sevgisini tanıyordu. Onun ne kadar sevecen olduğunu, kendisine ne kadar değer verdiğini de biliyordu.

Sen de şunu bilmelisin: Tanrı seni de seviyor, O sana değer veriyor. Senin Kendisine dönmeni özlemle bekliyor. O sana da göksel Baba olmak istiyor!

İnsanlar Tanrı’yı gerçek sevgisinde, merhametinde, sevecenliğinde ve kayrasında tam olarak tanımıyorlar. Peki sen Tanrı’yı nasıl tanıyorsun? Sevgi olarak mı? Sevgiyi ne kadar anlıyor ve ne kadar alıyorsak, Tanrı’yı o oranda anlıyoruz. Belki de kendi ailemiz içerisinde gördüğümüz sevgisizlikten dolayı Tanrı’nın sevgisini tüm doluluğuyla göremiyoruz.

Tanrı’nın sevgisi bizim aklımızın alamayacağı kadar büyüktür. Bu sevgiden dolayıdır ki, O, Varlığı, Sözü olan İsa’yı dünyaya gönderdi. Öyle ki, insanın göksel Baba’ya dönebilmesi için hiçbir engel olmasın. İsa’nın yeryüzüne

geliş ne bir din kurmaktı, ne de herhangi bir ulusa özgüydü. O, yeryüzüne tüm insanlar için gelmişti. Bizimle olmaya gelen Baba'nın Sözü, Barış, Esenlik Başkanı olarak, bize gerçek esenliği, barışı vermek, Baba'nın eşsiz, sınırsız sevgisini göstermek için İsa Mesih aracılığıyla geldi.

İnsan özgür yaratıldı ve gönüllü olarak da Tanrı'ya itaat etmeli ve O'nu sevmeliydi. Ama insan, babasının yanında kalmak istemeyen “Kaybolan Oğul” gibi, bunu istemedi. Tanrı'nın sunduğu görkemi, beraberliği, aileyi, birliği geri tepti. Çekip kendi yoluna gitti. Tanrı insanı zorlamadı, ama “Seni bekliyorum, seni sevmekten hiç vazgeçmeyeceğim” dedi. Taa yaratılışın başında günahı ve günahın getirdiği ayrılığı, ölümü yok etmek için kendisinden bir Kurtarıcı'nın geleceğini haber verdi (Yaratılış 3:15). Daha sonra Tanrı Yeşaya peygamber aracılığıyla şunları bildirdi: “Bunun için Rab kendisi size bir belirti verecek; işte kız gebe kalacak ve bir oğul doğuracak ve O'nun adını İmmanuel –Tanrı bizimle– koyacak.” (Yeşaya 7:14). Göksel Baba bizimledir ve O seninle de olmaya geldi!

Kaybolan Oğul öyküsünde, delikanlı, kendi kötü durumunu, yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu anladı. Bu, onun geriye dönmesine neden oldu. Bundan başka oğul, babasının ne kadar sevgi dolu, merhametli ve sabırlı olduğunu bildiğinden dolayı eve dönmek için cesaret buldu. Bizler de göksel Baba'yı tanırırsak, O'na

gelmekten çekinmeyiz. Çünkü Tanrı sevgi ve merhamet doludur. O'nun kayrası, merhameti, sabrı eşsizdir. Baba'yı tanırırsak, O'nun sevgisini de tanırız ve bundan emin oluruz. Aslında sevmek ve tanımak başbaşa birlikte gider. Tanrı'nın sevgisinden eminsek, O'na gitmeyi candan isteriz. Kaybolan Oğul da babasının sevgisinden emin olduğundan, suçunu anlar anlamaz babasına döndü. Bizleri yaratan Tanrımız bizim eve, aileye dönmemizi özlemle bekler.

Baba oğlunu öylesi çok seviyordu ki, oğlu eve döndüğünde onun yaptıklarını yüzüne vurmadı, onu suçlamadı, azarlamadı. Tam tersine, oğlunun kendisine dönmesinden büyük sevinç duydu. Baba, „Oğluma en seçkin elbiseyi getirip giydirin. Parmağına yüzük takın... en besili danayı getirip kesin, yiyelim ve eğlenelim“ demesiyle bu sevincin ne kadar büyük olduğunu sergiledi (Luka 15:22-24).

Baba oğluna sadece kucak açmakla yetinmiyor, oğlunu verdiği bu şölenle de onurlandırıyor. Çünkü onun için önemli olan oğlunun ne kadar kötülük ettiği, günah işlediği, pislige daldığı değil, oğlunun yaşaması, tekrar kendisine, baba evine dönmesiydi. Hep bunu özlemle bekledi durdu zaten.

Bu isyankar delikanlı uzak ülkede acı, sıkıntı ve yoksulluğun ne olduğunu öğrendi; baba ocağına geri

döndüğünde, merhametin, sevginin ve kabul edilmenin ne olduğunu öğrendi.

İşte bu baba, göksel baba olan Tanrı'yı ve O'nun sevgisini, inayetini gösteriyor bize. Günahlı bir insan günahlarını görüp Tanrı'ya döndüğünde gökte, Tanrı huzurunda büyük bir sevinç olur. Çünkü Tanrı asla „Kötünün ölümünden değil, ancak kötü kişinin yolundan dönüp yaşamasından sevinç duyar“ (Hezekiel 33:11). İsa Mesih'in de yeryüzüne geliş nedeni tam buydu. O şöyle dedi: “İnsanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim.” (Yu.10:10).

Tanrımız da sevgisini senden ve benden esirgemez. O her zaman bağışlayandır. Maksat, bir dine girmek değil, BABA'NIN SEVGİSİNE EVET DEMEKTİR! Böyle bir Baba'dan, böyle bir Baba'nın sevgisinden asla utanmam. Ters durumda bu, “sevgiden kaçmak, sevgiden utanmak” olur! Sen de ne kadar günahlı olursan ol, göksel Baba'ya - Tanrı'ya dönebilirsin. Unutma ki, sen de önemli ve değerlisin! Bu Baba seni de çok seviyor ve yuvaya geri dönüşünü özlemle bekliyor. Oğulun dönüşü baba ocağında sevinç yarattığı gibi senin de geriye, Tanrı'ya dönüşün, göklerde büyük bir sevinç yaratacaktır. Bu öyle bir sevinçtir ki, hiç bitmeden devam eder!

Tanrı bizleri kendi benzerliğinde yarattı. Yani bizlere kendinde olan özelliklerden vererek içimize yaşam ne-

fesini üfledi. Böylece bizler göksel Baba'nın yaratıklarıyız. Ama insan isteyerek günah işledi ve Tanrı'dan koptu, ayrıldı. Tanrı, her insanın kendisine dönmesini istiyor. Bizi O yarattı ve O bizim göksel Babamız'dır. Bizi kendisine dönmemiz için zorlamaz. Özgür irademizi kullanarak kendi kararımızla O'na dönmemizi istiyor. O'nun sevgisini görmemizi istiyor. Günahlarımız, bencilliğimiz, sertliğimiz, isyankarlığımız, terbiyesizliğimiz Tanrı'yı ne sertleştirir, ne de "Yeter artık, canın cehenneme" noktasına getirir. Hayır, O'nun yüreği günahlı insanlar için yanmaktadır. O her gün sizi bekliyor. Sizin Kendisi'ne dönmenizi iple çekiyor. Ve döndüğünüzde de büyük sevinçle bunu kutluyor. Tanrı, "Kendisini sevenlerin tümüne –O'nun (İsa Mesih'in) adına iman edenlere– Tanrı'nın çocukları olma yetkisi verdi" (Yuhanna 1:12) diye okuyoruz Kutsal Söz'de.

Günah içerisinde yaşayıp asiliğimize devam etmemiz, başkalarına zarar vermemiz Tanrı'ya derinden acı verir. Göksel Babamız olan Tanrı'nın sabırlı, yumuşak bir yüreği vardır. Bununla bizi kazanmak istiyor. Tanrı bizi seviyor. Tanrı seni seviyor.

Senin baban seni hayal kırıklığına uğratabilir, ama Rab seni gerçekten bağrına basmak, senin sevgi dolu göksel Baban olmak istiyor. Eğer Tanrı senin Baban olmuşsa, O'nda çok çok değerli olduğunu unutma! Tanrı, sevgisini bir annenin sevgisine benzeterek Yeşaya peygamber

aracılığıyla şöyle diyor: “Kadın emzikteki çocuğunu unutabilir mi ki, kendi rahminin çocuğuna acımasın? Bir anne rahminden çıkan çocuktan merhameti esirger mi? Evet, onlar unutabilirler, ama ben seni asla unutmam. İşte bak, seni iki elimin ayasına, avuçlarıma kazdım, nakşettim” (Yeş.49:15).

*Bu da Tanrı sevgisinin ne kadar güçlü, köklü
-sökülüp atılamaz- olduğunu açıklar!*

*Tanrı'nın seven, kucaklayıp teselli eden Baba
olduğunu şu dizeler ne güzel dile getirmektedir:*

*Dinlen, ağırca koy o yorgun başını,
Dizleri üstüne o göksel Baba'nın.*

*Çözülsün beden Tanrı'nın elinde,
Güçlüdür kolları, sevecen ve hazır.
Bedenin olmasın yalnız çözülen, ver!
Düşüncelerini, arzunu O taşır.*

*Doldur kulağını bir sesle yumuşak,
Ben seninim, sen benimsin, bil bunu.
Bağlıyız sen ve ben birbirimize, bak!
Ayrılamayız hiç biz birbirimizden.
Yırtıp koparacak, bizi ayıracak bir kişi,
Bulunmaz ki, ölçsün boyunu.
Dinlen, ağırca koy o yorgun başını,
Dizleri üstüne o göksel Babanın.*

BABA SEVGİSİ

Tümib e.V. · Postfach 11 41 · 76352 Weingarten
info@tuemib.de · www.incil-iyi-haber.de